

proti žalobci ani právoplatným rozsudkem, ani uznáním, ani smírem. Jest sice pravda, že podle právní zásady vyslovené v rozh. čís. 9934 sb. n. s. mohl žalobce žalovati o určení, že pojišťovna jest povinna ho odškodniti, popírá-li svou povinnost, než podle zásady tam vyslovené jest sice pojistník oprávněn žalobu určovací podati, není však k podání jejímu povinen. Nehledě však k těmto důvodům, není žaloba promlčena také z toho důvodu, že jde v souzeném případě o lhůtu deseti letou. Žalobce byl totiž odsouzen platiti Marii K-ové měsíční rentu a podle pojišťovací smlouvy jest žalovaná povinna zprostiti žalobce tohoto plnění, tedy poskytovat žalobci rentu jako náhradu renty placené K-ové. Jde tu tedy o právo na důchod, které se podle ustanovení § 19 zák. o poj. sml. promlčuje v deseti letech.

Čís. 12762.

I v nájemních sporech jest k ocenění předmětu sporu oprávněn jen žalobce (vypovídatel), nikoliv žalovaný (vypovídaný).

Bezvýznamné s hlediska §§ 448 a 502, druhý odstavec, c. ř. s. jest i ocenění předmětu sporu odvolacím soudem podle § 500, třetí odstavec, c. ř. s. Dovolací soud rozhoduje, zkoumaje otázku přípustnosti opravného prostředku, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro použití zvláštních předpisů ve věcech nepatrných.

(Rozh. ze dne 1. září 1933, Rv I 1542/33.)

Proti mimosoudní výpovědi z nájmu bytu podal žalovaný námitky. Při prvním ústním jednání ocenila žalobkyně předmět sporu na 300 Kč. Procesní soud první stolice ponechal mimosoudní výpověď v platnosti, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a ocenil předmět sporu na 2.100 Kč.

Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Důvody:

Jde o námitky žalovaného proti mimosoudní výpovědi z bytu. Jak z protokolu o ústním jednání ze dne 3. ledna 1933 na jevo jde, ocenila žalobkyně při prvním ústním jednání — neboť dříve neměla k tomu příležitosti — předmět sporu na 300 Kč. Protokol o prvním ústním jednání ze dne 13. prosince 1932 sepsán byl skutečně podle § 451 c. ř. s. o řízení ve věcech nepatrných. Ocenění žalobkyně mohlo míti za účel jen, by bylo docíleno řízení bagatelní podle § 448 c. ř. s. udáním »hodnoty předmětu sporu«, an jinak jest okresní soud pro tento spor podle § 49 čís. 5 j. n. věcně příslušný. Toto ocenění jest rozhodující pro způsob řízení, leč by byl žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu vyšší než 300 Kč (§ 448 c. ř. s.), jak nejvyšším soudem bylo vyloženo zejména v rozhodnutích čís. 1048, 4380 a 6836 sb. n. s., k nimž se dovolatel v té příčině odkazuje. Že tomu tak bylo, žalovaný netvrdil a důkazy o tom nenabídl; při druhém ústním jednání

ohradil se sice proti ocenění předmětu sporu na 300 Kč a poukázal na své ocenění předmětu sporu v námitkách částkou 2.100 Kč, ale o dů-
 k a z vyšší hodnoty se vůbec nepokusil. Je bez významu, že žalovaný
 v námitkách proti mimosoudní výpovědi ocenil předmět sporu 2.100
 Kč, ježto k ocenění je oprávněn jen žalobce (t. j. strana vypovídající
 podle § 571 druhý odstavec c. ř. s.) a nikoli žalovaný (vypovídaný),
 takže ocenění, jež žalovaný udal nad meze v § 448 c. ř. s. uvedené,
 nemůže býti rozhodující ani ve příčině způsobu řízení, ani ve příčině
 přípustnosti opravných prostředků. Než, i kdyby se oceňoval předmět
 sporu podle § 58 druhý odstavec j. n. a nikoli podle udání žalobce, a
 nic to žalovanému neprospěje, neboť při ročním nájemném 1.900 Kč
 činí nájemné na sporný čas, t. j. na osmidenní lhůtu výpovědní přípa-
 dající jen asi 42 Kč, tedy zase jen částku 300 Kč nepřevyšující. Rovněž
 tak je bezvýznamné ocenění předmětu sporu odvolacím soudem podle
 § 500 třetí odstavec c. ř. s. Odvolací soud nemůže tím změnit předpisy
 o řízení ve věcech nepatrných podle §§ 448—453 c. ř. s., ani předpisy
 o opravných prostředcích ve věcech nepatrných (§§ 501 a 502 druhý
 odstavec c. ř. s.). Dovolací soud rozhoduje, zkoumaje otázku přípust-
 nosti opravného prostředku, samostatně o tom, nastaly-li předpoklady
 pro zvláštní předpisy ve věcech nepatrných (rozh. čís. 34 a 10562 sb.
 n. s.), a strany nejsou oprávněny, by se dohodly buď výslovně nebo
 mlčky na jiném způsobu řízení, než jest civilním soudním řádem pře-
 depsáno, ježto jde o předpisy rázu donucovacího; jest tudíž ve směru
 tom nerozhodné, že první soud jednal — mimo první ústní jednání —
 o námitkách proti mimosoudní výpovědi v řízení řádném. To právem
 žalobkyně zdůrazňovala v odvolacím sdělení a zdůrazňuje v dovolací
 odpovědi, nemá však pravdu, tvrdíc, že řízení odvolacího soudu je
 z m a t e č n é, neboť není tu žádného z důvodů zmatečnosti uvedených
 přesně v § 477 c. ř. s. Že i v rozepřích o námitkách proti výpovědi
 z nájmu lze použítí předpisů o řízení ve věcech nepatrných, rozhodl
 nejvyšší soud opětovně (srov. na př. rozh. čís. 34, 161, 422 a 9899 sb.
 n. s.). Ježto tudíž žalovaný nedokázal vyšší hodnotu předmětu sporu
 než 300 Kč, jde v souzeném případě o »věc nepatrnou« podle § 448
 c. ř. s., v níž není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti
 rozhodnutí odvolacího soudu (§ 502 druhý odstavec c. ř. s.). Bylo proto
 dovolání jako nepřípustné odmítnouti podle § 507 první věta c. ř. s.,
 když tak neučinily již soudy nižších stolic.

Čís. 12763.

Jde o zastupitelné jednání (§ 353 ex. ř.), má-li dlužník podle exe-
 kučního titulu vydati vymáhajícímu věřiteli část pozemku a zasaditi na
 hranici kamenný sád.

Při nároku však, aby se dlužník zdržel zásahu do vlastnictví oné
 části pozemku, jde o jednání, které jest výlučně závislé na vůli dluž-
 níka a jež nemůže býti vymoženo podle § 353 ex. ř.